

wel niet zo gelukkig mee, dat ik danser wilde worden. Hij had me waarschijnlijk liever slager of bakker gezien of in een herenmodezaak, maar rancuneus was 'ie niet, oh nee. Uiteindelijk had 'ie er vrede mee, dat z'n zoon een vak had gekozen, dat zeker voor die tijd choquerend was".

Kwetsbaar

Z'n moeder was de rots in de branding van het gezin. Han denkt, dat 'ie z'n kwetsbaarheid van haar heeft, maar ook het volhouden, het vastbijterige, het eigenzinnige. Wat ze wilde, dat moest gebeuren. Dan trok ze zich ook niks van een ander aan. Ook dat lijkt Han niet van een vreemd te hebben. Toen de muzikentent nog op de Rode Steen stond liet Nel Hoogendoorn haar leerlingen er op bevrijdingsdagen wel eens wat balletnummers uitvoeren. Met Han als haantje-de-voorstelste natuurlijk.

Gejoel en gefluit van spottende schooljongens waren niet van de lucht, maar Han Ebbelaar hoorde het eigenlijk niet eens. Hij draaide al in zijn eigen wereld rond en niemand kon 'm daarin kleineren, al zal 'ie het wel eens gevoeld hebben.

"Ze waren niet allemaal zo. Twee jongens van de familie Engel van het Kleine Noord knokten voor me

Als Han Ebbelaar zijn kunsten vertoonde in de al lang verdwenen speeltuin "Zon en Vreugd" aan de Westerdijk, dromde de Hoornse jeugd samen voor Han's voorstellingen.

in z'n uren op ballet bij Nel, die hij nog lang mevrouw Hoogendoorn zou noemen. Ook in de garage van Lippits aan het Nieuwe Noord, waar in die jaren altijd twee trapezes uitnodigend klaar hingen. Daar mochten ze in de zomer voorstellingen geven. Dat leek dan een beetje op circus. Trapezenummers, beetje ballet, clownerie, verkleedpartijen. De halve buurt kwam dan kijken.

"Het was net echt. Paul Lippits z'n

sen al lang verdwenen speeltuin Zon en Vreugd aan de Westerdijk naast het ook al ter ziele gegane, nog altijd tot de verbeelding sprekende Witte Badhuis. Jeugdige publiek zat rijendik op het talud te genieten van de acts van beide artiesten. Ome Willem was de baas van de speeltuin. Van hem mochten ze in een hoek van de tuin de gekste fratsen uithalen. De kinderen keken dan de wippen en de draaimolens niet meer aan, zo spannend vonden ze het.

"En zo was het ook" zegt Ank Joris, een van de drie zussen van Han, een honkvaste Hoornse, die voor dit verhaal moeiteloos aanvult waar haar broer niet meer weet hoe het ook al weer precies in elkaar stak.

"Ik ben ook al zo lang weg" zegt 'ie berustend, "ja, dan ontglipt je wel eens wat vroeger zo gewoon voor je was in de stad. Ik kom er sinds de dood van m'n ouders ook zelden meer, jammer ja, want Hoorn blijft de schattige stad van m'n jeugd, maar ik heb nog genoeg aan m'n hoofd en ik woon nu eenmaal ver weg in de Pyreneën. Rust en ruimte genoeg, maar ook veel werk in de moestuin en de boomgaard. Eigenlijk komen Lex en ik er al tijd tekort".

Naar Amsterdam

Het was vroeger niet anders voor de bezige bij van de balletschool. Hollen en vliegen, naar de Mulo - Onder de Boompjes - van mijnheer Holtkamp, z'n huiswerk, z'n handen uit de mouwen steken aan de Turfhaven, boodschappen doen, bestellingen wegbrengen en z'n allesbe-

De enige jongen tussen wel honderd meisjes op dansles

en meester Dudock van de Jozefschool kwam ook voor me op. Later op de Mulo proefde ik vooral begrip bij mijnheer Schriekx. Ik was op school trouwens niet best, het interesseerde me allemaal niet. Ik was met andere dingen bezig. Op de lagere school ben ik in de vijfde blijven zitten. Dat was bij meester Haring. Van hem heb ik nog een half jaar pianolessen gehad. Een catastrofe was het, ik was er veel te ongeduldig voor, deed er thuis dan ook niks aan, maar daar heb ik wel reuze spijt van gekregen. Dat zou me bij het ballet prachtig van pas zijn gekomen. Ik kan het nu nog niet".

Voorstellingen

In wat hij wel kon, leefde hij zich echter met veel elan uit. Niet alleen

vader was een schat van een man. Die zorgde via lantaarns voor lichtspots op de trapezes. We deden de voorstellingen met z'n tweeën, m'n vriend Kees Schouten van het Kleine Noord en ik, maar ook Anneke Lippits en Nellie Tromp deden vaak mee, herinner ik me. Thuis begon ik toen ook de familie te vermaken. Vooral als er ooms en tantes waren. Dan gaf ik voorstellingen tussen de schuifdeuren, maar niet voor niks. Soms kreeg ik een paar dubbeltjes, meestal een banaan of een appel".

Zon en Vreugd

Kees Schouten moet een vuurvreter geweest zijn, zo'n beetje de circusdirecteur, anders dan Han, die het altijd om de expressie ging, de uitbeelding. Als de dag van gisteren ziet hij zich nog acteren in de intus-